

Sygn. akt I CSK 645/18

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa Gminy R.

przeciwko R. sp. z o.o. w T.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 lipca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 17 maja 2018 r., sygn. akt V Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 2700,-
(dwa tysiące siedemset) złotych z tytułu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 maja 2018 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację pozwanego R. sp. z o.o. z siedzibą w T. od wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 11 kwietnia 2017 r., którym zasądzona została na rzecz strony powodowej Gminy R. kwota 63 435,40 złotych z odsetkami i kosztami procesu, jako uwzględnienie powództwa o zapłatę za użytkowanie wieczyste gruntów. Ustalenia faktyczne i ocenę prawną sprawy dokonane przez Sąd pierwszej instancji podzielił Sąd Okręgowy, uznając za prawidłowe przyjęcie uznania niewłaściwego długu przez pozwanego i przerwę biegu przedawnienia.

W skardze kasacyjnej strona pozwana zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów prawa materialnego, tj. art. 123 § 1 pkt 2 k.c. przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, przyjmując złożone oświadczenie pozwanej jako uznanie długu, skutkujące przerwaniem biegu terminu przedawnienia roszczenia powódki; art. 65 w związku z art. 65¹ k.c. przy dokonaniu wykładni pism pozwanej z 2 lipca 2013 r. i z 17 listopada 2014 r. przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie; art. 5 k.c. także przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie po uchyleniu tego wyroku przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, w każdym wypadku z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona powodowa wniosła o jej nieprzyjmowanie do rozpoznania, ewentualne jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej skarżący powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., uważając że skarga jest oczywiście uzasadniona. Uzasadnił to tym,

że naruszenie prawa materialnego, stanowiące podstawy kasacyjne ma oczywisty charakter, widoczny *prima facie* sprawiając, że wyrok nie odpowiada obowiązującemu prawu.

Jednakże skarżący nie zauważył, że w utrwalonym od dawna i znanym orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz w doktrynie wymaga się wypełnienia treścią obowiązku wynikającego z art. 398⁴ § 2 k.p.c. i wskazania w uzasadnieniu wniosku, że spełnione zostały przesłanki do przyjęcia skargi do rozpoznania. Nie wystarczy więc odwołać się ogólnie do tego, że oczywistość skargi oznacza łatwe dla przeciętnego prawnika stwierdzenie wadliwości rozstrzygnięcia, rzucające się w oczy i nie wymagające bliższej analizy. Rzeczywiście, nie jest potrzebna szczegółowa analiza przepisów, których naruszenia zarzuca skarżący, ale musi wykazać i przekonać co do tego, że prawidłowa jest dokonywana przez skarżącego wykładnia przepisów, nie jest zaś jedną z możliwych. Sąd pierwszej i drugiej instancji uzasadnił zajęte stanowisko, wyjaśniając na czym polega uznanie niewłaściwe i dlaczego zostało przyjęte jego wystąpienie w niniejszej sprawie (por. przykładowo wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 1999 r. II CKN 269/98, nie publ.; z dnia 25 marca 2010 r. I CSK 457, OSNC-ZD 2010, nr 4, poz. 112; z dnia 11 sierpnia 2011 r. I CSK 703/10, OSNC-ZD 2012, nr 4, poz. 70 i z dnia 24 stycznia 2013 r. II CSK 271/12, nie publ.). Istotne jest bowiem, że dłużnik miał świadomość co do istnienia zobowiązania i własnej należności na rzecz powoda, kwestią sporną była jej wysokość.

Należało zatem wykazać w uzasadnieniu wniosku, dlaczego pozwany uważa własną interpretację przepisów za właściwą i tak dalece przekonującą, że oczywista się staje potrzeba rewizji stanowiska Sądów i rozpatrzenie sprawy przez Sąd Najwyższy. To jednak nie nastąpiło. Uzasadnienie wniosku skarżącego jest symboliczne, a na etapie przedsądu nie bada się podstaw samej skargi kasacyjnej, która jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym od prawomocnego orzeczenia sądowego i muszą zachodzić kwalifikowane okoliczności, aby na tej drodze takie orzeczenia wzruszać. Tak więc, nie zostały spełnione przesłanki o których stanowi art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wobec tego należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak na wstępie, rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw